

מתוק מדבש

כניסת השבת - 16.46
יציאת השבת - 17.55
רבנו תם (72 דקות זמניות) - 18.22
(אופק חדרה)

שנה שמינית - גיליון 307
פרשת תרומה תשפ"ב

יום שישי בשעה 15.30 שיעור על פרשת
השבוע: (להאזנה 03-6171111)

ביום שבת קודש 15.00 שיעור פ"ש
מנחה בשעה 16.00

ביהכ"נ 'בית יוסף' א.ת.ג, אולגה
פרכיט הפאקס פסג'ה

לקט חידושי תורה מתוך שיעור פרשת השבוע שנאמרו ע"י

הרב ברוך בוקרה שליט"א

פניית הפנסת 'פית יוסף' בעצת אולגה

ניתן לשמוע את שיעורי הרב ב'קול הלשון' במלפון 073-2951228

מדוע נסמכה פרכת הפסחים לתרומה?

כפאקס ליהודי לתת לו כסף הוא לוקח ושותק.
אבל את תקבש מננו 'תרומה' מיד 1313 כל
ה'פסחים' - 'תרומתי כבר', 'המצב קשה' וכיו"ב...

ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עומדים (כו', טו')

עצי השטים הם אחד מסוגי עצי הארז שיש בעולם.
ומובא במדרש רבה: אמר ר' יוחנן: 'לא היה העולם ראוי
להשתמש בארזים, שלא נבראו אלא לצורך בית המקדש,
וזה שאומר הכתוב (תהלים קד', טו) 'ישבעו עצי ה' ארזי
לבנון' ואין לבנון, אלא בית המקדש כפי שאומר הכתוב
(דברים ג', כה) 'ההר הטוב הזה והלבנון'
ויש לשאול: וכי לא משתמשים בעצי הארז לשימושים
אחרים? והרי המציאות וההיסטוריה מראים שימושים
רבים שנעשו ונעשים בעצי הארז?

מתרץ נפלא בעל השם משמואל זצוק"ל: מובא בגמרא
(תענית כ', א') 'לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה
כארז' כלומר על האדם להיות גמיש ולא עקשן, נוח
לבריות ולא תקיף. ואולם, כל זה בענייני גשמיות, אבל
כשזה נוגע לענייני קדושה ורוחניות להיפך, כאן חייב
האדם להיות תקיף ואיתן בדעתו ולא להתפשר כלל.
וזה שאומר המדרש 'לא היה העולם ראוי להשתמש
בארזים' והכוונה במידת התקיפות של הארז, ועליו להיות
רך כקנה. ומוסיף המדרש 'שלא נבראו הארזים אלא לצורך
בית המקדש' דהיינו שבענייני המקדש והרוחניות כאן חייב
האדם להיות קשה כארז ולא להתפשר. מתוק בעצת

ובעניין זה סיפר יהודי בקו 'השגחה פרטית' (גיליון 80):

יש לי אחיין מתוק בן שנתיים, אבא שלו - אחי, התחיל
ללמד אותו לברך על אכילה ושתיה, הברכה הראשונה
שהוא לימד אותו הייתה ברכת 'שהכל נהיה בדברו'. הפעוט
שיתף פעולה יפה, הוא למד את כל הברכה והתרגל שלפני
שהוא מכניס משהו לפה הוא מברך 'שהכל נהיה בדברו'.
והנה, ערב אחד, האימא משכיבה את בנה לישון ויוצאת
מהחדר לעיסוקים שונים. לפתע, היא שומעת את הבן
מברך 'שהכל נהיה בדברו', הדבר היה לה מוזר, הרי הילד
כבר במיטה? היא הולכת בעקבות הקול ומוצאת
לתדהמתה את הפעוט עומד על כיסא במטבח, כשבידו כוס
של כדורי אקמול!!! היא מיד לוקחת ממנו את הכדורים
ומצילה אותו מסכנה.

אצלם בבית התרופות מונחות בארון גבוה, אבל כל זה לא
עזר לשמור על הילד, דבר אחד כן עזר - ברכת 'שהכל נהיה
בדברו'!!! היא זו שהצילה את הילד. מתוק בעצת

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם (כה', ח')

מדוע נאמר 'ועשו' ולא 'ועשית'?

מסביר ה'ראשי בשמים' (הובא ב'שער בת רבים'): אם משה
היה בונה את בית המקדש הוא לא היה נחרב, אבל הקב"ה
היה נפרע חלילה מעם ישראל. שהרי הקב"ה שפך חמתו
על עצים ואבנים ובזה זכו עם ישראל להמשיך להתקיים.
ולכן נאמר 'ועשו' - דווקא ישראל יעשו ולא אתה, וע"י כך
'ושכנתי בתוכם' אוכל לשכון בתוכם לעולם ולא אכלה
אותם חלילה בחמתני. מתוק בעצת

ועשית ארון עצי שטים אמתיים וחצי אורכו (כה', י')

מובא בגמרא (סנהדרין כט', א') 'מנין שכל המוסיף גורע?
שנאמר 'אמתיים וחצי אורכו' ופירש רש"י: שאם תוריד את
האות מ' מהמילה 'אמתיים' יהי (מ)א'תיים' נמצא שבהוספת
המ' הורידו ממאתיים לשתי אמות.

מקשה רבנו הגר"א זיע"א: לשיטת רש"י עדיין לא ניתן
לדעת איזה יחידת מידה זה מאתיים? אמות? טפחים?
ואולי אצבעות? (ואז המוסיף לא גורע)

ולכן מחדש הגר"א שהאות הנוספת היא ה' מהמילה
'חצי' שאם תוריד את ה' יהיה כתוב 'אמתיים חצי אורכו'
והמשמעות תהיה שאורכו של הארון ארבע אמות
ובהוספת ה' המשמעות היא שאורך הארון הוא שתי
אמות וחצי ומכאן שכל המוסיף גורע. מתוק בעצת

והבאת את הבדים בטבעות על צלעות הארון לשאת את

הארון בהם (כה', יד')

באמצעות הבדים היו הלויים נושאים את ארון הברית.
אבל הרי נאמר בגמרא (סוטה לה', א') 'שהארון היה נושא את
נושאייו?' אלא שרק למראית עין היה נראה שהלויים היו
נושאים את הארון, אבל האמת היא שהארון היה זה
שנושא את נושאייו - הלויים.

ומכאן לומד הגאון רבי נתן אדלר זצ"ל (ד"ת לפ"ש) לימוד
עצום: ידוע שיש הסכם 'ששכר וזבולון', יששכר הם לומדי
התורה וזבולון הם אילו שתומכים בהם. כלפי חוץ נראה
שזבולון הוא זה שנושא את יששכר ומפרנס אותו, אבל
האמת היא שבדיוק הפוך, לומדי התורה הם אלו שבזכותם
יש שפע וברכה לאלה שתומכים בהם. וכמו שאמרו חז"ל
(תענית כד', ב') 'כל העולם כולו ניזון בשביל חנינא בני'.

ולכן נאמר 'עץ חיים היא למחזיקים בה' 'עץ חיים' אילו
לומדי התורה והם מעניקים חיים 'למחזיקים בה' דהיינו
לאילו שתומכים בהם ולכן 'תומכיה מאושר'. מתוק בעצת

מה הקשר בין פרכת הפסח והפסח והוא ענין אצק?

לפנין צד כמה אתה לא מביין כלום - כדףקמן:

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם: ככל אשר אני מראה אותך

את תבנית המשכן ואת תבנית כל כליו וכן תעשר' (כה', ט')

מה הקשר בין הפסוקים? הסביר ה'שמח ישראל' זיע"א:

ובענין זה להלן סיפור מדהים

סיפור יהודי בקו 'השגחה פרטית' (גיליון 81):

ש'לום, מדבר יהודי מירושלים, בערב שבת אני מחכה לקו 450 לכיוון אשדוד, עמי בני משפחתי, ילדים קטנים ומזוודה גדולה... ידיי עמוסות ואני קצת לחוץ, השלב הזה של העלייה לאוטובוס תמיד גורם לי לחץ מסוים, לראות שלא שכחנו שום דבר ואף ילד לא ברח.

לפתע ניגש אלי יהודי ובידו שקית די כבדה מלאה בספרים ושואל: 'סליחה, תוכל לקחת את הספרים לאבא שלי ששגר באשדוד?'

אני בתגובה מראה לו על כל הנלווים אלי ואומר 'אתה רואה איך ברוך ה' אני מסובב פה בכל המטלטלים והילדים בלי עין הרע, זה לא יהיה פשוט לסחוב גם את הספרים, תנסה לבקש מנוסע אחר ואם לא תמצא תחזור אלי'

כעת, בעין אחת אני מפקח על הקטנים שלא ירדו לכביש ובעין השנייה אני עוקב אחרי היהודי ורואה אותו עובר מנוסע לנוסע ומקבל מכל אחד סיבה אחרת למה הוא לא יכול לסייע לו. הוא חוזר אלי ואומר 'מחילה, לא מצאתי נוסע אחר... אולי בכל זאת תסכים?'

'אני מסכים' ענית, למרות שלא ידעתי כיצד אני מצליח לעשות זאת, כי כשצריך לעשות טובה ליהודי עושים את זה גם כשלא קל.

הפכתי את המזוודה למצב מאוזן על גבי המדרכה, פתחתי את הרוכסן ופיניתי מקום בקושי רב לספרים...

הוא לקח את מספר הטלפון שלי והודה לי מכל הלב.

האוטובוס הגיע, עלינו ונסענו...

כשירדנו בתחנה באשדוד מצאנו את האב ממתין לספרים, מיד הוצאתי את המזוודה, פתחתי את הרוכסן והנה... חשכו עיניי, המזוודה הזו אינה שלי!!!

אף פעם לא קרה לי דבר כזה שהחלפתי מזוודה עם מישהו והנה הפעם זה קרה...

אותתי לנהג שימתין, החזרתי את המזוודה לתא המטען והוצאתי את המזוודה שלי שהייתה זהה לחלוטין למזוודה האחרת. פתחתי את הרוכסן והעברתי את הספרים לאב הנרגש שהודה לי בכל לב.

וכעת חשבתי לעצמי... מה היה קורה אם לא הייתי מסכים לעזור ליהודי הזה? הרי באופן כזה לא היה עולה בדעתי לפתוח את הרוכסן ולבדוק את התכולה, אני פשוט הייתי לוקח את המזוודה הלא נכונה והייתי מבחין בטעות רק כאשר הייתי מגיע לבית המארחים, ואז הייתי נשאר ללא בגדים לשבת ועוד חפצים עם לחץ אדיר ועוגמת נפש.

והנה, ה' שלח לי את המצווה הזו של עשיית חסד עם יהודי, וזה כדי שאפתח את המזוודה מיד עם ירידתי מהאוטובוס ואנצל מכל עוגמת הנפש המיותרת.

כעת הבנתי שלא אני עשיתי חסד עם אותו בחור, אלא אדרבה, הוא עשה חסד איתי בכך שבכלל ביקש ממני להעביר את הספרים.

ובסיום הסיפור הוסיף אותו יהודי את התובנה הבאה:

כ'אשר יהודי עושה כפיצת אחת כפיצת הנהג הלא חסד
אם לא תעשה כפיצת אחת כפיצת הנהג הלא חסד

שבת שלום ומבורך!

במשכן היו כמה דברים שמשו לא הבין וה' עזר לו כמו שמובא בפסיקתא - 'כשאמר לו הקב"ה למשה ועשו לי מקדש, נבהל משה ואמר הלא השמים ושמי השמים לא יכלכלוך? עד שאמר לו הקב"ה לא כמו שאתה סבור אלא כ' קרשים בצפון, כ' קרשים בדרום, ו' במערב וכו'...

וכן במנורה נאמר 'וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר' - מגיד שנתקשה משה במעשה המנורה עד שהראהו הקב"ה מנורה של אש וכן מובא א"ל השלך את הזהב לאור והיא נעשית מאליה....'

וכך מתחברים שני הפסוקים: הקב"ה אומר למשה: כיצד ישראל יגרמו ל'ושכנתי בתוכם? ע"י שיעשו 'ככל אשר אני מראה אותך' - דהיינו שיבינו עד כמה הם לא מבינים כלום ויפנו אלי אז אקיים 'ושכנתי בתוכם'. *מתוך משנה!*

וזה גם קשור לחודש אדר:

מובא בגמרא (ביצה טו ע"ב) 'אמר רבי יוחנן משום רבי אלעזר ברבי שמעון 'הרוצה שיתקיימו נכסיו ייטע בהן אדר שנאמר אדיר במרום ה'. ויש לשאול: מה הקשר?

מסביר בעל 'ערוגת הבושם' אד"ר במילוי = א-ל-ף. ד-ל-ת, ר-י-ש כלומר, הרוצה שיתקיימו נכסיו צריך שתשרה שכינה במעשה ידיו. ואיך? ע"י שיאלף את עצמו להיות דל ורש כלפי ה' דהיינו שיבין שבלי הקב"ה הוא כלום. *מתוך משנה!*

וזה נלמד גם בהפטרת הפרשה:

'זה' נתן חכמה לשלמה כאשר דיבר לו ויהי שלום בין חירם לבין שלמה... מסביר בעל העבודת ישראל: 'שלמה אחז במידת החכמה' - אותיות 'כח-מה' והבין שהוא כלום ורק 'ה' הוא הנותן כח לעשות חיל ואז 'יהי שלום בן' חי - רם' (ה) לבין שלמה' והשכינה שרתה במעשה ידיו.

רציון וסיפור נפלא - אינה נס שהסכמתי לצעור לוי

והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על

הכפורת ופניהם איש אל אחיו (כה' כ')

כאן נאמר שהכרובים עמדו באופן שפניהם היו מכוונים איש אל אחיו. ואילו בדברי הימים (ב', ג' יג') נאמר 'ופניהם לבית? מתרצת הגמרא (ב"ב צט', א') 'כאן בזמן שישיראל עושין רצונו של מקום, כאן בזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום'. ומבאר הרשב"ם 'הם (הכרובים) הופכים פניהם זה לזה דוגמת חיבת זכר ונקבה האוהבים זה לזה - סימן שהקב"ה אוהב את ישראל, ומתחילה כך נעשו פנים אל פנים כדי שתשרה שכינה בישראל, וישראל יעשו רצונו של מקום וכשאין עושין הופכין פניהם לבית על ידי נס'.

נמצא כי הכרובים שיקפו באופן עמידתם את מצב אהבת ישראל זה לזה, שבזמן שישיראל נהגו אהבה וחיבה זה עם זה אזי פני הכרובים היו פונים זה אל זה ובמצב זה הייתה השכינה שורה בישראל.

אדרת אבא מילתא דפריחותא:

האדרת מילתא אהבה היא נתינה.

לא כמו אותה אישה אמרה לחברה שלה: 'מירי, יש לי אדרת יום הולדת ואני לא יודעת מה לקנות לך?'

היא? 'כי קניתי לך כפר את כל מה שאני צריכה'

לע"נ: אבי מורי ממוס בן גזרה ז"ל ואמי מורתי גיטה בת מנטה ז"ל

תמר בוארון בת מוזל ז"ל / דינה בת נגיה ז"ל / יעקב בן רבקה ז"ל / מיימון טפירו בן מוזל טוב ז"ל / רחל (רשל) בת נעימה ז"ל - יונה עזרא בן צ'ילה ז"ל

להעלחת: דקל מלכה - להעלחה / אורי ישראל - רפוי' / סוזן בת

ימנה - רפוי' / אהרון בן מסעודה - רפוי' / דוריאן הודיה בת נעמי ונועם חן בת שולה - רפוי' / אוריה אסף בן רותי - רפואה שלימה.